

Hồi thứ tám mươi một

Ai ai cũng vậy hà tất phải đi tu?

Thị nói câu này rồi không dần được mối xúc động, hai hàng châu lệ đầm đìa.

Vi Tiểu Bảo ngẩn người ra hỏi:

- Cô ngọc kia! Vụ này làm sao mà phải khóc lóc?

Song Nhi nghẹn ngào đáp:

- Tam thiếu nhưng đã đem nô tỳ tặng cho tướng công. Bà còn căn dặn nô tỳ phải hết lòng phục thị và tuân theo đúng như lời tướng công sai bảo. Nhưng... nhưng tướng công... làm quan lớn tại triều... Ba má cùng ba vị ca ca của nô tỳ đều bị bọn quan ác ôn giết chết. Tướng công... tướng công...

Thị nói tới đây lớn tiếng khóc rống.

Tuy Vi Tiểu Bảo là con người cơ biến lại nhiều mưu trí mà lúc này cũng chân tay luống cuống. Gã vội nói:

- Thôi được, thôi được! Bây giờ ta không giấu giếm cô nữa, nói thật hết cho cô nghe. Ta làm quan là chuyện giả. Ta chính là hương chủ ở Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội, theo chủ trương phản Thanh phục Minh. Cô có hiểu không? Sư phụ ta là tổng đà chúa Thiên Địa Hội. Vụ này ta nói cho Tam thiếu nhưng hay rồi. Thiên Địa Hội chúng ta chuyên phản đối triều đình Mãn Thanh. Sư phụ phái ta trà trộn vào làm quan ở Hoàng cung là chuyện tuyệt đối bí mật. Nếu để người ngoài phát giác thì cái mạng ta đừng hòng sống sót.

Song Nhi đưa tay trái lên bịt miệng Vi Tiểu Bảo. Bàn tay mềm mại của thị bưng chặt lấy mặt gã, thị can ngăn:

- Tướng công chớ nói nữa. Trăm điều lỗi tại nô tỳ khiến tướng công phải để lộ ra.

Thị đổi sắc làm tươi, nói tiếp:

- Tướng công là người tốt, dĩ nhiên không làm việc tồi bại. Nô tỳ... tỳ, thật là một tên nha đầu ngu xuẩn.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Trái lại, cô là một tên nha đầu khôn ngoan.

Gã nắm tay thị để ngồi xuống một bên rồi đem việc liên quan đến Thuận Trị Hoàng đế và vua Khang Hy khẽ thuật cho thị nghe.

Đoạn gã hỏi:

- Tiểu Hoàng đế mới mười mấy tuổi mà phụ hoàng bỏ nhà đi tu không hỏi gì đến y nữa. Cô bảo có tội nghiệp cho y không?

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bữa nay lũ côn đồ đến bắt lão Hoàng gia toàn là bọn ác ôn, may nhờ cô cứu được.

Song Nhi thở phào một cái đáp:

- Thế ra nô tỳ được kể như đã làm một hảo sự.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Có điều đưa Phật thì phải đưa cho đến Tây Thiên. Bọn ác ôn đó lại được phương trượng thả cả rồi. Nhất định chúng chẳng cam tâm, còn quay trở lại bắt lão Hoàng đế để thái ra từng miếng nấu ăn. Cái đó mới thật là nguy hại!

Gã biết Song Nhi lòng dạ thiện lương mà lại dũng cảm, nên gã cố ý đưa vua Thuận Trị vào tình trạng rất bi thảm để kích thích tâm lòng hào hiệp của thị.

Song Nhi run lên hỏi:

- Ai lại ăn thịt người bao giờ? Tại sao bọn ác ôn muốn ăn thịt lão hoàng gia?

Vì Tiểu Bảo hỏi lại:

- Đường tăng hoà thượng sang Tây Thiên lấy kinh. Thiên cổ sự này cô có nghe ai nói bao giờ chưa?

Song Nhi đáp:

- Nô tỳ đã được nghe rồi. Đường tăng đi với Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới...

Vì Tiểu Bảo nói theo:

- Phải rồi! Dọc đường Đường tăng gặp rất nhiều yêu quái, chúng đều muốn ăn thịt Đường tăng. Bọn chúng bảo ngài là bậc thánh tăng, ai ăn thịt ngài sẽ thành Phật.

Song Nhi nói:

- ủa! Nô tỳ hiểu rồi. Bọn ác ôn này coi Hoàng đế hoà thượng cũng là bậc thánh tăng.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng thế! Cô này thông minh lắm! Lão Hoàng đế hoà thượng có thể ví như Đường Tăng, còn bọn ác ôn là lũ yêu quái. Trong trường hợp này ta là Hưu Nhi Tôn Hành Giả. Còn cô là... là...

Gã nói tới đây để hai tay lên bên tai phe phẩy như hai cái quạt.

Song Nhi cười nói:

- Có phải tướng công muốn nói nô tỳ là Trư Bát Giới?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Dung mạo cô xinh đẹp như đức Quan Âm Bồ Tát, có điều cô làm việc của Trư Bát Giới.

Song Nhi vội xua tay nói tiếp:

- Tướng công chớ nên mạo phạm đến đức Bồ Tát. Có điều tướng công giống như Thiện tài đồng tử, Hưu Hải Nhi, kề cận bên mình đức Quan Âm Bồ Tát. Còn nô tỳ là...

Thị nói tới đây bỗng đỏ mặt lên rồi dừng lại.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Ta là Thiện tài đồng tử, còn cô là Long Nữ. Hai chúng ta vĩnh viễn ở với nhau, bất cứ trường hợp nào cũng chẳng chia lìa.

Song Nhi càng đỏ mặt hơn, khẽ nói:

- Dĩ nhiên nô tỳ vĩnh viễn phục thị tướng công. Trừ phi... trừ phi tướng công ruồng bỏ đuổi đi thì không kể.

Vi Tiểu Bảo xoè bàn tay chém vào cổ nói:

- Dù ta có đứt đầu cũng không bỏ cô. Trừ phi cô không thích ta nữa, lén lút bỏ đi thì không kể.

Song Nhi cũng đưa bàn tay lên chém vào cổ đáp:

- Nô tỳ mất đầu cũng không bỏ tướng công.

Hai người cùng nổi lên tràng cười ha hả.

Song Nhi từ ngày đi theo Vi Tiểu Bảo vẫn giữ phận tôi đòi rất nghiêm cẩn, chưa bao giờ dám nói nói cười cười với gã. Lúc này thị nghe Vi Tiểu Bảo thổ lộ chân tình, trong lòng cực kỳ khoan khoái, mới cùng gã nói chuyện vui đùa. Mối tình ngày càng thâm thiết hơn.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hay lắm! Công việc của chúng ta đã nói rồi, bây giờ phải tìm cách nào để đi cứu viện Đường Tăng?

Song Nhi cười đáp:

- Cứu viện Đường Tăng hoà thượng phải là chủ trương của Tề Thiên Đại Thánh. Còn Trư Bát Giới chỉ là kẻ theo đuôi mà thôi.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Trư Bát Giới mà cũng đẹp như cô thì Đường Tăng phải hết làm hoà thượng.

Song Nhi hỏi:

- Tại sao Đường Tăng lại hết làm hoà thượng?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Trư Bát Giới mà đẹp như tiên, Đường Tăng không nín được phải lấy y làm vợ thì còn tu hành thế nào được?

Song Nhi cười khúc khích hỏi:

- Trư Bát Giới là Trư La Tinh, ai mà đi lấy y làm vợ?

Vi Tiểu Bảo nghe nói chuyện lấy heo làm vợ, chợt nhớ tới con Nhân sâm phục linh trư, Tiên Lão Bản đã giấu Mộc Kiếm Bình trong bụng heo để đưa vào Hoàng cung. Bất giác gã tự nhủ:

- Mộc Kiếm Bình và Phương Di hiện ở nơi đâu? Chẳng hiểu hai nàng có dạng bình yên chăng?

Song Nhi thấy gã ngơ ngẩn xuất thần, biết gã đang suy nghĩ điều gì, không dám lên tiếng làm đứt đoạn luồng tư tưởng của gã.

Sau một lúc, Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Phải rồi! Cần nghĩ biện pháp nào không để bọn ác ôn bắt mất lão Hoàng đế đem đi.

Đoạn gã hỏi:

- Song Nhi! Tỷ dụ mình thấy món bảo bối mà bao nhiêu quân giặc cướp muốn lấy cắp thì phải dùng cách gì để ngăn ngừa bọn chúng không cho lấy cắp?

Song Nhi đáp:

- Hễ thấy bọn trộm cướp đến cắp đồ vật thì bắt lấy chúng.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Cách này không hay. Chính chúng ta phải làm giặc cướp mới được.

Song Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Chúng ta làm giặc cướp ư?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Chúng ta phải hạ thủ trước là hơn. Ta mà lấy được bảo bối vào tay rồi thì bọn giặc cướp khác còn đâu mà thu đoạt?

Song Nhi thích chí vỗ tay cười nói:

- Nô tỳ hiểu rồi. Tướng công bảo nô tỳ đến bắt lão Hoàng đế hoà thượng chứ gì?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Chính là thế đó. Việc này không nên chậm trễ, phải đi ngay tức khắc.

Hai người liền lập tức chạy đến chùa Thanh Lương. Gần tới nơi, Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Ăn cắp đồ vật cũng thế mà lấy cắp nhà sư cũng vậy, đều phải hành động về đêm. Bây giờ chưa tối, chúng ta đành chờ đến đêm sẽ khởi sự.

Hai người liền ẩn vào lùm cây, nóng lòng đợi cho đến lúc rừng núi tối đen, bốn bề yên lặng.

Vĩ Tiểu Bảo khẽ nói:

- Trong chùa chỉ có mình phương trượng là hiểu võ công, may ở chỗ lão bị thương khá nặng, chắc phải nằm nghỉ chứ không dậy được. Cô chỉ cần điểm ngã nhà sư to lớn là Hành Điền rồi chúng ta lấy cắp Hoàng đế hoà thượng đem ra ngoài. Có điều Hành Điền nội lực rất mạnh mà cây Hoàng kim chử của lão lại càng ghê gớm. Cô phải cẩn thận lắm mới được.

Song Nhi gật đầu khen phải.

Hai người đi tới trước chùa, lắng tai nghe không thấy tiếng người liền nhẹ nhàng nhảy qua bức tường vây đi thẳng tới chỗ Thuận Trị Hoàng đế toạ thiền ở ngoài tầng phòng. Nơi đây cửa đóng kín. Nhưng cánh cửa này ban ngày đã bị người ta đá gãy then chưa kịp sửa chữa, bây giờ chỉ đặt vào để che gió.

Song Nhi men theo bờ tường tiến lại, khẽ kéo cánh cửa sang mé tả.

Bỗng thấy bóng vàng thấp thoáng rồi nghe đánh "vù" một tiếng. Cây Hoàng kim chử đã thò qua khe cửa phóng ra ngoài.

Song Nhi chờ cho cây Hoàng kim chử hất lên liền nhảy vọt vào, phóng ngón tay điểm huyệt đạo trước ngực Hành Điền. Đồng thời thị khẽ nói:

- Xin lỗi hoà thượng.

Đoạn thị giờ hai tay ôm lấy cây Hoàng kim chữ ở trong tay Hành Diên.
Hành Diên bị kiềm chế huyết đạo. Người lão từ từ té xuống.

Cây Hoàng kim chữ nặng tới hai trăm cân. Nếu Song Nhi không ôm lấy nó để đỡ xuống tất làm lão gãy chân.

Vì Tiểu Bảo lạng người nhảy vào theo, kéo cánh cửa gỗ đặt lại.

Trong căn phòng nhỏ bé tối tăm, thấp thoáng có bóng người ngồi trên bờ đoàn. Vì Tiểu Bảo đoán chắc đây là Thuận Trị Hoàng đế pháp hiệu Hành Si, liền quỳ xuống dập đầu nói:

- Nô tài là Vì Tiểu Bảo, ban ngày đã cứu giá. Xin lão Hoàng gia bắt tất phải hoang mang.

Hành Si lẳng lạng không nói gì.

Vì Tiểu Bảo lại tâu:

- Lão Hoàng gia ở đây tu hành kể ra cũng hay lắm. Nhưng bên ngoài có rất nhiều gian tặc muốn bắt lão Hoàng gia đưa đi. Hành động của chúng bất lợi cho lão Hoàng gia, nên nô tài đến đây hộ giá và muốn thỉnh cầu hoàng gia tìm nơi khác yên ổn hơn để khỏi bị gian nhân tróc nã.

Hành Si vẫn không lên tiếng.

Vì Tiểu Bảo lại nói:

- Xin mời lão Hoàng gia cùng ra đi với nô tài.

Gã chờ một lúc nữa thấy người ngồi trên bờ đoàn vẫn không nhúc nhích.

Gã ở trong bóng tối đã lâu, bây giờ nhìn rõ tư thế toạ thiền của Hành Si cũng giống hệt cách toạ thiền của Ngọc Lâm lúc ban ngày. Gã không hiểu có phải Hành Si đang nhập định thực sự hay là lão giả vờ không muốn nói năng gì với mình.

Vì Tiểu Bảo chờ lúc nữa chẳng thấy động tĩnh gì lại nói:

- Thân thể của lão Hoàng gia bị tiết lộ mà trong chùa Thanh Lương lại không có người hộ giá. Dịch nhân thì toán này chưa đi, toán khác đã đến. Lão Hoàng gia còn ở đây tất bị chúng bắt. Chi bằng thay đổi địa phương khác thanh tĩnh hơn để tu hành cho khỏi phiền nhiễu.

Hành Si vẫn không trả lời.

Hành Diên bỗng lên tiếng:

- Các người là hai đứa nhỏ rất tử tế! Ban ngày ta đã nhờ hai người cứu viện. Sư huynh ta đây đang nhập định về môn Khô Thiền không nói năng với ai. Các người định đưa y đi đâu?

Thanh âm lão cực lớn mà cố gắng hạ thấp xuống biến thành tiếng ầm ớ.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tùy tiện muốn đi đâu cũng được. Lệnh sư huynh thích đến chỗ nào thì bọn tại hạ đưa đến chỗ đó, miễn sao bọn ác ôn khỏi kiếm thấy y là được. Có thể thì hai vị mới đăng yên tĩnh tu hành niệm Phật.

Hành Điền nói:

- Chúng ta không niệm Phật đâu.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Được lắm! Không niệm Phật thì thôi chứ sao? Song Nhi! Người mau mau giải khai huyết đạo cho đại sư.

Song Nhi đưa tay nắn vào sau lưng cùng dưới nách Hành Điền mấy cái để giải khai huyết đạo cho nhà sư.

Hành Điền quay về phía Hành Si kính cẩn nói:

- Bạch sư huynh! Hai chú nhỏ này yêu cầu chúng ta tạm thời lánh đi.

Hành Si đáp:

- Sư phụ đã bảo chúng ta không rời khỏi chùa Thanh Lương kia mà!

Thanh âm Hành Si rất rõ ràng trong trẻo.

Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới nghe thấy y lên tiếng là lần đầu.

Hành Điền nói:

- Nếu địch nhân lại kéo đến đông để tấn công thì hai chú nhỏ này không chống chọi được.

Hành Si đáp:

- Mọi hoàn cảnh đều ở trong lòng mình mà ra. Còn bảo là nguy hiểm thì khắp nơi trong thiên hạ chẳng đâu là không nguy hiểm. Trong lòng mà yên tĩnh thì coi mọi việc trên thế gian đều phẳng lặng.

Hành Điền ngăn người ra một lúc rồi nói:

- Lời chỉ điểm của sư huynh rất đúng.

Lão quay lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Sư huynh ta không chịu đi, các chú cũng nghe rõ rồi đó.

Vi Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- Nếu địch nhân kéo đến bắt lệnh sư huynh rồi dùng đao chặt thành từng khúc một thì làm thế nào?

Hành Diên đáp:

- Người đời chẳng ai tránh khỏi cái chết. Sống thêm mấy năm hay chết trước mấy năm thì có khác gì nhau?

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Sao lại bảo không khác nhau? Người chết với người sống chẳng khác gì nhau, đàn ông đàn bà cũng giống nhau, nhà sư với con rùa, con heo, cũng chẳng có gì phân biệt hay sao?

Hành Diên đáp:

- Chúng sinh bình đẳng nguyên là thế đó.

Vì Tiểu Bảo bưng bảo dạ:

- Không trách một vị pháp hiệu Hành Si, một vị pháp hiệu Hành Diên. Quả nhiên bọn si ngốc điên khùng. Không thể bức bách họ đi được rồi. Nếu điểm huyết Hoàng đế hoà thượng để xách đi thì phạm tội đại bất kính và tất bị người ta trông thấy.

Trong lúc nhất thời gã đành chịu bó tay không biết làm thế nào? Gã nổi cơn tức giận lớn tiếng hỏi:

- Cái gì cũng giống nhau chẳng có gì phân biệt, thì ra Hiếu Khang Hoàng Hậu cũng vậy. Đoan Kính Hoàng Hậu cũng thế, hà tất phải đi tu làm chi?

Hành Si đột nhiên đứng dậy cất tiếng run run hỏi:

- Người... người bảo sao?

Vì Tiểu Bảo vừa thốt lời ra khỏi cửa miệng, trong lòng hối hận quá quỳ mọp xuống tâu:

- Kẻ nô tài nói nhăng nói càn. Xin lão Hoàng gia đừng nổi lôi đình.

Hành Si hỏi:

- Những việc ngày trước ta quên hết rồi. Sao ngươi còn dùng cách xưng hô như vậy? Đứng dậy đi! Ta có điều muốn hỏi.

Vì Tiểu Bảo "dạ" một tiếng rồi đứng lên, bưng bảo dạ:

- Lão bị ta nói khích mà phải mở miệng tiếp chuyện. Xem chừng có cớ rồi đây.

Hành Si hỏi:

- Câu chuyện hai vị Hoàng hậu ngươi nghe được ở đâu?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Vụ này Hải Đại Phú đã nói với Hoàng thái hậu.

Hành Si hỏi dồn:

- Người quen biết Hải Đại Phú ư? Hiện giờ hắn làm sao?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Hải Đại Phú bị Hoàng thái hậu hạ sát rồi.

Hành Si kinh hoàng la lên một tiếng rồi hỏi:

- Hắn chết rồi ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng thái hậu dùng công phu "Hoá cốt miên chương" giết chết lão.

Hành Si run lên hỏi:

- Hoàng thái hậu có biết... biết võ công ư? Sao người hiểu rõ thế?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Chính mắt nô tài đã chứng kiến cuộc động thủ giữa Hải Đại Phú và Hoàng thái hậu ở cung Từ Ninh.

Hành Si hỏi:

- Người là hạng người nào?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài làm ngự tiền thị vệ phó tổng quản trong Hoàng cung tên gọi Vì Tiểu Bảo.

Gã lại thêm vào một câu:

- Đức đương kim tiểu Hoàng đế đã thân hành phong cho nô tài và giao ngự trát đem lên đây.

Gã lấy tờ ngự trát của vua Khang Hy trình lên.

Hành Si ngăn người ra một lúc, vẫn không đón lấy tờ ngự trát.

Hành Diên nói:

- Trong này không có đèn lửa.

Hành Si thở dài nói:

- Tiểu Hoàng đế vẫn bình yên chứ? Y... y làm Hoàng đế có vui vẻ không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu Hoàng đế được tin lão Hoàng gia vẫn khang kiện, ngài hận mình chẳng thể chấp cánh bay lên Ngũ Đài Sơn. Ngài ở trong cung lúc khóc, lúc la, khi thương khi mừng. Ngài bảo thế nào cũng lên đây. Sau ngài sợ lỡ việc

quốc gia đại sự mới sai nô tài đi trước vấn an lão Hoàng gia. Nô tài về kinh phúc trình rồi, tiểu Hoàng đế sẽ thân hành lên đây.

Hành Si cất giọng run run nói:

- Bảo y... đừng đến đây nữa... Y nghĩ đến triều chính đại sự trước, đúng là một vị Hoàng đế rất hay, chứ không giống ta...

Hành Si nói tới đây thanh âm trở nên nghẹn ngào.

Trong bóng tối nghe rõ tiếng châu lệ rơi tí tách xuống vạt áo.

Song Nhi thấy lão Hoàng gia nghĩ tới tình thân phụ tử không định được mà phải sa lệ. Lòng thị cũng se lại. Bất giác dòng châu lã chã khôn cầm.

Vì Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Đã gặp thời cơ cần phải chụp lấy. Hiện giờ lão Hoàng gia đang kích động tâm tình là lúc tốt nhất để thuyết phục lão gia.

Gã nghĩ vậy liền nói:

- Hải Đại Phú đã điều tra được rõ ràng: Hoàng thái hậu gia hại Vinh Thân Vương, rồi giết chết Doan Kính Hoàng hậu, sau đến bà em của Doan Kính Hoàng hậu là Trinh Phi. Hoàng thái hậu thấy chuyện bí mật bị bại lộ nên ngài ra tay đánh chết Hải Đại Phú, lại phái số đông cao thủ lên Ngũ Đài Sơn mưu hại lão Hoàng gia.

Hành Si thở dài đáp:

- Người nói có điều quá đáng. Doan Kính Hoàng hậu hiển nhiên bị bệnh mà thác sao lại bảo Hiếu Khang gia hại?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Con người bất cứ bị bạo bệnh gì mà thác cũng là sự thường, nhưng chẳng thể vì mắc bệnh mà bao nhiêu xương cốt trong người đều bị gãy nát.

Hành Si nhớ tới mấy bữa trước ngày lâm tử của Đồng Ngạc Phi, cả đến ngón tay út của bà cũng không cử động được. Lão gia ôm bà vào lòng thấy toàn thân mềm xèo như người không xương, lại tưởng vì bà bị trọng bệnh, thân thể suy nhược không còn chút khí lực nào mà diễn ra hiện tượng đó. Bây giờ nghe Vì Tiểu Bảo nhắc tới, nghĩ lại việc trước, bất giác mồ hôi trán toát ra nhỏ giọt. Miệng ngập ngừng nói:

- Quả nhiên... quả nhiên có điều khác lạ.

Đêm hôm trước Hải Đại Phú cùng Thái hậu đối đáp nhau những chuyện gì bây giờ Vì Tiểu Bảo nhất nhất thuật lại hết cho Hành Si nghe.

Tuy gã mau miệng thuật rất nhanh, nhưng nói rành mạch đâu ra đấy, Hành Si chú ý lắng tai nghe không sót một chi tiết.

Hành Si vốn là người chí tình, chỉ vì tha thiết yêu Đồng Ngạc Phi mà sau khi bà qua đời, cả đến ngôi Hoàng đế cũng không thiết. Lão gia cam tâm bỏ ngôi vạn thặng chí tôn, giam mình vào phòng kín, không ngó đến chuyện đời nữa.

Tuy Hành Si đã tham thiền mấy năm mà bóng dáng Đồng Ngạc Phi vẫn còn in sâu vào tâm khảm, không tài nào xoá nhoà được. Nay ngài nghe Vi Tiểu Bảo nhắc tới bà thì bao nhiêu Phật pháp, thiền lý trong chớp mắt ngài đều quên hết.

Những câu đối đáp giữa Hải Đại Phú và Hoàng thái hậu đưa vào gan ruột, mới bị thương phần nộ thì nhau ùn lên, khiến trước ngực ngài cơ hồ hơi thở không thông tưởng chừng sắp nổ tung.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Hoàng thái hậu định ^^^ đã lỡ thì cho lỡ luôn, chứ chẳng chịu dừng tay. Bà quyết chí hại lão Hoàng gia xong rồi sẽ tìm cách trừ diệt tiểu Hoàng đế. Bà còn tính đến việc khai quật phần mộ Đoan Kính Hoàng hậu và ban chiếu xuống thiên hạ phải thiêu huỷ pho "Đoan Kính Hoàng hậu ngũ lục". Bà bảo những thuyết trong ngũ lục này toàn là láo khoét và di hại cho muôn dân. Nếu nhà nào oa tàng một cuốn thì cả nhà bị tru lục.

Mấy câu sau Vi Tiểu Bảo bịa ra, nhưng chính nó lại làm cho Hành Si bị đụng chạm vào vết thương lòng rất nhiều. Ngài nổi giận đùng đùng, vung tay vỗ đùi đánh "đét" một cái, lớn tiếng quát:

- Con tiện nhân này đáng ta... phế bỏ từ sớm rồi. Chỉ vì ta chân chờ không quyết đoán mà gây nên đại hoạ.

Nguyên ngày trước Thuận Trị Hoàng đế đã hạ quyết tâm phế bỏ Hoàng hậu để lập Đồng Ngạc Phi lên thay, vì đức Hoàng thái hậu hết sức can ngăn mới gác vụ này lại. Nếu Đồng Ngạc Phi không chết thì ngôi Hoàng hậu sớm muộn gì cũng đến tay bà.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Lão Hoàng gia! Lão Hoàng gia đã coi rõ thế tình, ngài sống hay chết cũng chẳng quan tâm, nhưng tiểu Hoàng đế mà chết thì không được. Đoan Kính Hoàng hậu bị quật mồ cũng không được. Đoan Kính Hoàng hậu ngũ lục bị thiêu huỷ càng không được...

Hành Si nói ngay:

- Phải lắm! Người nói đúng đó!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Vì vậy mà bọn nô tài đã tâu lão Hoàng gia phải tìm nơi ẩn lánh để khỏi mắc độc thủ và Hoàng thái hậu. Thủ đoạn của Hoàng thái hậu bước đầu tiên là hạ sát Hoàng gia. Bước thứ hai là gia hại tiểu Hoàng đế. Bước thứ ba mới đến là quật mồ và thiêu huỷ ngũ lục. Bước đầu bà không thành công thì bước thứ hai, thứ ba không dám hạ thủ.

Hành Si vốn là người tính tình rất nóng nảy. Còn bàn về đầu óc mình mãi thì vua Khang Hy tuy nhỏ tuổi nhưng lại cao thâm hơn phụ thân gấp mười. Chả thế mà bọn người trong Mộc vương phủ bày mưu giá hoạ cho Ngô Tam Quế, ông vua nhỏ lập tức khám phá ra nguy kế.

Vì Tiểu Bảo phân kể chuyện thật, phân bịa thêm ra mà Hành Si đều tin là sự thật hết.

Có điều bước thứ ba của Hoàng thái hậu về quật mồ đốt sách tuy Vì Tiểu Bảo bịa ra, nhưng cũng không phải là điều vu khống hoàn toàn để hãm hại Hoàng thái hậu.

Nếu Hoàng thái hậu biết mình ở vào hoàn cảnh nguy ngập thì bất cứ việc đại nghịch vô đạo nào bà cũng không từ. Việc quật mồ đốt ngũ lục đối với một phụ nhân thâm độc là chuyện rất thông thường. Tuy bà chưa nói ra miệng, biết đâu bụng bà chẳng có ý như vậy?

Hành Si lại lớn tiếng:

- May mà người biết rõ vụ bí mật này đến cho ta hay, không thì hư cả việc lớn nhà nước.

Lão gia quay sang bảo Hành Diên:

- Sư đệ! Chúng ta ra đi!

Hành Diên đáp:

- Xin tuân lời sư huynh!

Tay mặt y cầm cây kim chữ giơ lên, tay trái kéo cánh cửa gỗ mở ra. Cửa vừa mở, đã thấy một nhà sư đứng đó:

Hành Diên chưa nhìn rõ mặt, lớn tiếng quát hỏi:

- Ai?

Y vung kim chữ lên toan đập xuống, bỗng nghe nhà sư kia hỏi:

- Các người định đi đâu?

Hành Diên giật mình kinh hãi, bỏ kim chữ xuống, chấp tay hô:

- Sư phụ!

Nguyên nhà sư này chính là Ngọc Lâm. Lão thủng thảng nói:

- Các người nói chuyện với nhau những gì ta nghe hết rồi.

Vi Tiểu Bảo la thầm trong bụng:

- Con mẹ nó! Công việc của mình xong đến nơi, không chừng lại bị lão này đến phá đám.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>